

Л67

Ліщинська Н.

Незнайомка в люстерку : фентезійна повість / Наталка Ліщинська ; худож. Т. Баковська. — Крихівці : Видавництво «Магура», 2025. — 288 с. : іл.

ISBN 978-617-8177-45-4

Не встигла Віра переїхати до Відня, як одне за одним починають діятися всілякі чарі. Відчинаються двері в інші світи, дракони чаклють і б'ються, а боги закохуються і зцілюють розбиті серця. Яка роль Віри в цій коловерті і чому вона раптом мусить урятувати цілий народ? Віра знайде всі відповіді, коли зазирне всередину себе і нарешті зможе впізнати незнайомку в люстерку.

Для середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-45-4

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО «МАГУРА», 2025

•ЗДРАСТУЙ, ВАРЛТОВА!•

Цей дім — страшний! Ну, чому, чому саме зі мною це трапилося? Так несправедливо... Я хочу додому! До Львова! Пodalі від Австрії та витвору химерної фантазії архітектора Гундертвассера!

Удома залишилися Любка, Софі, Сорока — вся моя дівоча компанія, подруги, з якими знайома ще з дитячого садка. Ну, добре, це перебільшення... Лише із Сорокою — Надькою Сорокіною — ми разом ходили в одну групу з чотирьох років.

Ця мала чорноока пустунка була улюбленицею виховательок і дітей. Її доручали розповідати найдовші віршки на свяtkових ранках, і вона так виконувала ролі Дюймовочки, Ріпки, відьмочки на міtlі, що зала десятками пар очей усміхалась юній акторці. А які дослідження робили малюки під проводом натуралістки Наді, коли група виходила гуляти! Куди повзе гусінь? Скільки равликів живе в кущах? Чи можна докопатися до скрині зі скарбами в пісочниці? За чорнокосим дівчеськом усі ми — три-четирирічні пузьвірінки — страшенно сумували, коли Сорока захворіла і не ходила в садок аж три місяці.

А з Любкою ми жили у квартирах, розміщених поряд, тому й бавилися в одній пісочниці, пасочки разом валяли задаваці Ілоні з п'ятого під'їзду, варили зупки з лопухів і споришу в ляльковому посуді, бігали на яблука-зелепушки до садочка баби Зої. Старенька за нами гасала досить прудко, та не могла ніяк наздогнати... Не знаю, як Любочці вдавалося залишатися при тому охайнюю малою принцесою

з бантами та колінцями без обов'язкового зеленкового покриття, але факт залишається незаперечним: її ніхто ніколи не картав за зовнішній вигляд.

Перший раз у перший клас! Софійка Поліщук приєдналась до нас уже в школі. Її волосся було схоже на довгу шерсть рудого розколошканого кошеняти, яке жило в підвалі нашої дев'ятиповерхівки. Завжди неслухняні пасемка утворювали навколо голови сонячну корону. Вони, мов протуберанці, стирчали врізnobіч. До дівчинки відразу приклейлось прізвисько Лисичка. Приліпилося вмент через гострий трикутничок обличчя і руді коси, хоч ані натяку на лисячу хитрість у характері Софі не спостерігалося.

Здружились ми й були мов сестри. Як же я скучила за дівчатами... Звичайно, що є месенджер, електронна пошта і таке інше, але хіба можна по вайберу сходити на каву й тістечка, перебігтися крамницями чи гуртом зібратися у Сороки вдома та влаштувати вечірку на чотирьох?

От і зараз дівчата мене втішали, хоча щиро не розуміли, чому я скаржилась на тяжку долю.

— Та ти зовсім здуріла, — торохкотіла Сорока, і видно було, як вона всміхається у вебкамеру та крутить пальчиком біля скроні. — Чого тобі ще треба? Ти у Відні! Купа нових знайомих, все нове! — безпосередня Надька докинула, не загортуючи у красиві фантики: — От дурепа!

— Ти розповідала, що люди приязні, дуже ввічливі, — Люба підтримала Сороку.

— Вір... — тягнула тої ж Софі-розумниця, — ти справді не перегинай патика... Більшості про таке й мріяти важко: жити і вчитися за кордоном. Австрія! Тобі хіба пташиного молока бракує, Віруссько! Ми також за тобою скучили. Але, подруго, кидай своє скиглення. Усе ж добре. Ти лови нові враження, мову вчи.

— І порозглядайся, — вкинула Надя «п'ять копійок», — за пацанами. Може, хтось впаде в око.

Дівчата реготали там, на екрані, а мені було не смішно... Подруга поцілила в болюче місце.

Едгар-Едгар... Козел! Упадав біля мене! Веселий, очима стріляв, напрошуувався провести після занять. Розмовляли, ходили на каву, навіть цілувались уже... Я, закохана ідiotка, готова була змиритися з переїздом і тим довбаним будинком... Аж на тобі, як відрізало. Перекинувся на Ельзу. Підкочує до тої ляльки з порожньою головою і щось там заливає її. А вона кокетує, на мармизу солоденьку посмішку випускає і не забуває кинути мені зневажливий погляд. Мовляв, він її тепер. Убила б гадюку! Та ніхто про Едгара не здогадується, навіть мої коліжанки, бо я й словом не прохопилася жодній душі.

Подруги втрьох на своєму консиліумі ухвалили спільний діагноз: розбещена долею дурка. Ну... вони не сформулювали вердикт уголос, але навіть поганенька вебкамера ноута Сороки чудово відобразила виразну думку подруги, одностайну до вироку на обличчях решти дівчат.

Люди чомусь думають, якщо ти у багатого татка єдина доня, то все! Ти у шоколаді з усіх сторін. А дзуськи, ага... Збоку начеб класно: кишенькові — у необмеженій кількості папірців із портретами, завезуть куди скажеш і коли треба, шмаття — лишень фірмове з міланів-парижів.

А хто б знов, що зайвий раз випроситися з дому — зразу купа крику й умовлянь залишилася вдома. Небезп-е-ечно! Батьки навіть підкупити намагалися (то ще у Львові було): «Ти нині посидь у хаті, дитиночко, а наступного тижня ми винаймемо найкращий клуб на вечір, закличеш весь клас, гучно відсвяткуєте твій день народження, розважитесь».

Ага, зараз! Дуже мені треба «чадіти» в клубі зі всім класом, коли хочеться лише з дівчатами гайнути в кіно і на піцу. Татко гарчить на охоронців, щоби берегли мене, ті ви служуються... Зрозуміло, що в них робота така, але у мене не життя, а суцільний контроль.

Якось затнулася, що після школи хочу вступати в універ на геодезію або геологію — то такий здійнявся Ґвалт! «Яка геодезія?! Яка геологія?!» — обурювалася мама. Усе вже вирішили. За мене. Як вони дістали!

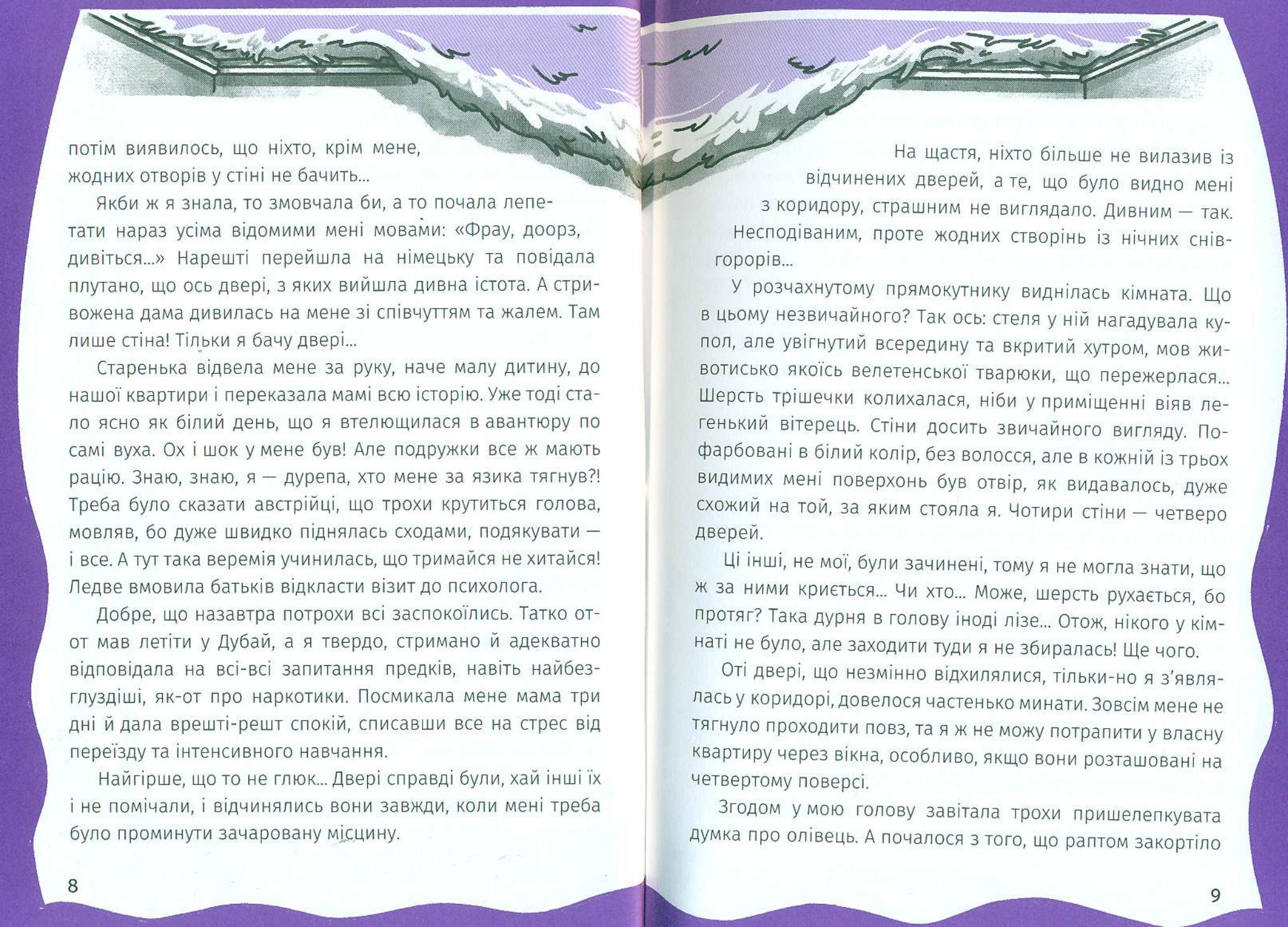
І ще переїзд. Відень! Ах! Престижна школа! Ох! «А потім ти обереш будь-який європейський виш, Вірунью!» — уро-чисто виголошувала мама. Чи хто запитав мене: «Хочеш?..»

А цей дім?! Великий оригінал — архітектор Гундертвассер — йолоп, зуб даю! Сам би спробував тут жити! Підлоги, двері, вікна — все криве. Щокроku вдаряєшся, перечіпаєшся... Уже стільки часу живемо, а ніяк не звикну. Престиж, чорт... Так, ми зараз у Відні, а що змінилося? Хіба батьки зважають на те, що хочу я, а не вони? Задовідало все...

Учора зовсім щось розклейлась, бреду собі коридором, а тут — двері. Я й уваги не звернула б, та вони рипнули й прочинились. А звідти вигулькнуло щось таке, що в мене всередині все гахнуло вниз, а в животі стало холодно-холодно й порожньо. Те жахіття, що йоно мене вздріло, одразу шмигнуло назад. Я заклякла.

Сусідка, старенька сива пані (здається, її звати Аґнесою), вибралася на сходи та побачила мене — воскову фігуру з музею мадам Тюссо. Австрійка щось до мене белькотіла і навіть ризикнула поторсати за рукав — а вони так поважають чужу приватність, що на доторк майже ніколи не зважуються...

Мабуть, моє скам'яніння тривало кілька добрих хвилин, поки я не почала тицяти вказівним пальцем у напрямку тих клятих дверей. Це вже

потім виявилось, що ніхто, крім мене, жодних отворів у стіні не бачить...

Якби ж я знала, то змовчала би, а то почала лепетати нараз усіма відомими мені мовами: «Фрау, доорз, дивіться...» Нарешті перейшла на німецьку та повідала плутано, що ось двері, з яких вийшла дивна істота. А стривожена дама дивилась на мене зі співчуттям та жалем. Там лише стіна! Тільки я бачу двері...

Старенька відвела мене за руку, наче малу дитину, до нашої квартири і переказала мамі всю історію. Уже тоді стало ясно як білий день, що я втілющилася в авантюру по самі вуха. Ох і шок у мене був! Але подружки все ж мають рацію. Знаю, знаю, я — дурепа, хто мене за язика тягнув?! Треба було сказати австрійці, що трохи крутиться голова, мовляв, бо дуже швидко піднялась сходами, подякувати — і все. А тут така веремія учинилася, що тримайся не хитайся! Ледве вмовила батьків відкласти візит до психолога.

Добре, що назавтра потрохи всі заспокоїлись. Татко от-от мав летіти у Дубай, а я твердо, стримано й адекватно відповідала на всі-всі запитання предків, навіть найбезглупіші, як-от про наркотики. Посмикала мене мама три дні й дала врешті-решт спокій, списавши все на стрес від переїзду та інтенсивного навчання.

Найгірше, що то не глюк... Двері справді були, хай інші їх і не помічали, і відчинялися вони завжди, коли мені треба було проминути зачаровану місцину.

На щастя, ніхто більше не вилазив із

відчинених дверей, а те, що було видно мені з коридору, страшним не виглядало. Дивним — так. Несподіваним, проте жодних створінь із нічних снівгорорів...

У розчахнутому прямокутнику виднілась кімната. Що в цьому незвичайного? Так ось: стеля у ній нагадувала купол, але увігнутий всередину та вкритий хутром, мов животисько якоїсь велетенської тварюки, що пережерлася... Шерсть трішечки колихалася, ніби у приміщені віяв легенький вітерець. Стіни досить звичайного вигляду. Попарбовані в білий колір, без волосся, але в кожній із трьох видимих мені поверхонь був отвір, як видавалось, дуже схожий на той, за яким стояла я. Чотири стіни — четверо дверей.

Ці інші, не мої, були засинені, тому я не могла знати, що ж за ними криється... Чи хто... Може, шерсть рухається, бо протяг? Така дурня в голову іноді лізе... Отож, нікого у кімнаті не було, але заходити туди я не збиралась! Ще чого.

Оті двері, що незмінно відхилялися, тільки-но я з'являлась у коридорі, довелося частенько минати. Зовсім мене не тягнуло проходити повз, та я ж не можу потрапити у власну квартиру через вікна, особливо, якщо вони розташовані на четвертому поверсі.

Згодом у мою голову завітала трохи пришелепкувата думка про олівець. А почалося з того, що раптом закортіло